

Jak jsem se mýlil s ministrem Rakušanem.

Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 3. ledna 2024

ČESKO: Dne 22. prosince 2023 vyšel můj komentář vztahující se k masakru na Univerzitě Karlově. Tam jsem se postavil hned po boku ministra Rakušana a začal tvrdit, že by se mělo jméno Davida Kozáka vymazat z historie. Aby nenašel své následovníky. Po týdnu a půl, několika kázání, sledování dění, dávání si souvislostí dohromady a článku mého kolegy Paula jsem nucen posypat si hlavu popelem, přiskřípnout si prsty do futer a s omluvou říct - mýlil jsem se.

Nebudu se vymlouvat, jen popíšu průběh toho tragického dne. Přijeli jsme s dětmi z lidovky. Přijeli jsme v šest večer, rozsvítili a za pět minut hledali svíčky, protože v našem domě se rozhostila tma. Kvůli těžkému sněhu vypadla elektřina. Do toho mi volá Tomáš Koloc s tím, co se stalo. Hned hledáme viníka (a hned ho i vidím, ač jsem bez přísunu informací). V osm rozsvěcí elektřina, jdu nasát informace. A pak nastalo trochu konsternované nejistoty.

Rozsah masakru je mrazivý. Ta nelidskost je obhludná. A tak sedím u klávesnice a vím, že musím. Něco, cokoliv. Nemůžu to nechat ležet. Podivný pocit, který mi v telefonu vyvrací naše milá šéfredaktorka. Nemusíš, nejsme zpravodajský web. Jen dvěma větami zmiň, že je to tragédie hrozných rozměrů, že jsme v duchu s rodinami obětí, ale že nejsme postaveni na tom, abychom se předháněli se zpravodajskými servery v exkluzivitě. A pak psát dřív chystaný text.

Jenže uteče hodina a já mám hlavu opřenou o stůl a nevím, co psát. Nemůžu vypsát dvě zmíněné věty, a pak se vrhnout na „nějaké téma“. Přijde mi to divné, nějak se nemůžu zbavit pocitu, že musím (jak šalebný a hloupý pocit, já vím, když čas po masakru měl patřit jen pietě a smutku, nikoliv nějakému hloupému komentování, navíc dokonale prázdnému a zbytečnému,... беру to jako výchovné poučení pro příště). A tak, pod nápojem emocí a kulometného zpravodajství o té hrůze, začnu vypisovat, proč bychom Davida Kozáka neměli ani jmenovat, zapomenout na něj. Uvalit na něj jakousi společenskou klatbu. Už druhý den, kdy je text venku, se kvůli tomu cítím tak trochu zaraženě. Večer už si říkám – jsem snad debil, nebo co? Jenže, pak začnou Vánoce, měli jsme je o den dříve, protože se to muselo v rodině zorganizovat, a já na článek radši zapomenu.

Jenže přijde Jan Paul a velmi správně mi připomene, že jsem sjel z cesty a dokonale zcestně plkal o jakési ochraně zdánlivě nesvéprávného občana, kterému musíme nařídit, aby se neptal, nezajímal, nešťoural se v detailech, které je ale nutné prozkoumat, prodiskutovat, otevřít ve vší nahotě veřejnosti. Jak postupovala policie, jestli neselhala, proč policie posílala lidi z univerzity přímo na mušku střelci, co stojí v „dopise na rozloučenou“ od vraha Kozáka, proč ze svého domu, kde měl i ten dopis, udělal výbušné zařízení, jak to, že psychicky labilní člověk mohl získat zbrojní pas a nakoupit si zbraní jako do války... Otázky se rojily a já měl až mrazivý pocit, že jsem se postavil po boku těch, kteří by podobné otázky zakazovali. A snad za ně i trestali.

Proto se (ona mi naše milá šéfová nevěří, že to umím, ale já to umím) hluboce omlouvám za svůj text z 22. prosince. Ujel jsem, pod nápojem emocí mi na chvíli přestal fungovat úsudek. Neříkám, že v textu z 22. prosince jsou samé kraviny, ale ten základní kámen textu, to břevno, ten šibeniční trám, že bychom měli zapomenout jméno Davida Kozáka, to je selhání hodné pohlavku. Kaju se. A děkuji Janu Paulovi za něžné kopnutí do holeně. Bylo zasloužené. I já chci slyšet odpovědi na všechny otázky. Byl bych bloud, kdybych nechtěl. Textem 22. prosince jsem nectil pietu, ale jako hyena se pustil hned do zbytečného komentování. Což je neomluvitelné.

AUTOR: Štěpán Cháb

[ZDROJ](#)